

LBRIS

We know
books

JANE AUSTEN

Emma

JANE AUSTEN

Emma

© RAO Distribuție, 2022
Pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei
© Shutterstock

Traducere din limba engleză
Maria Adam prin LINGUA CONNEXION

2022

ISBN 978-606-006-726-9

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AUSTEN, JANE

Emma / Jane Austen. - București : RAO Distribuție, 2022
ISBN 978-606-006-726-9

821.111

Capitolul I

Frumoasă, inteligentă și bogată, cu o casă confortabilă și o fire veselă, Emma Woodhouse părea să îmbine unele dintre cele mai mari binecuvântări ale vieții și trăise aproape douăzeci și unu de ani pe lume fără ca prea multe lucruri să o tulbure sau să o supere.

Era mezina din cele două fiice ale celui mai afectuos și indulgent tată. În urma căsătoriei surorii ei, fusese stăpâna casei lui de la o vârstă foarte fragedă. Mama ei murise cu prea multă vreme în urmă pentru ca ea să aibă mai mult decât o amintire neclară despre mângâierile ei, iar locul îi fusese luat de o femeie minunată ca guvernantă, care se apropiase tare mult de o mamă în ceea ce privește afecțiunea ei.

Domnișoara Taylor se afla în casa familiei Woodhouse de șaisprezece ani, mai degrabă ca prietenă decât ca guvernantă, foarte atașată de ambele fete, dar mai ales de Emma. Între cele două exista mai degrabă o intimitate precum cea dintre două surori. Chiar și înainte ca domnișoara Taylor să nu mai aibă titlul oficial de guvernantă, blândețea firii ei oricum nu o ajutase să-și impună vreo restricție. Cum umbra autorității se destrămasese de mult, trăiau la un loc ca prietene foarte atașate una de cealaltă, iar Emma făcea după cum poftea; respectând foarte mult judecata domnișoarei Taylor, dar lăsându-se condusă mai ales de propria sa judecată.

Adevăratele neajunsuri ale caracterului Emmei erau, de fapt, puterea prea mare de a face după bunul plac și pornirea de-a avea o părere prea bună despre ea însăși; acestea erau dezavantajele care amenințau să-i umbrească numeroasele bucurii. Însă primejdia nu se făcea încă simțită, așa că nu părea cătuși de puțin a fi vreo nenorocire.

Veni și suferința – o suferință blândă – și nu sub forma vreunui lucru dezagreabil. Se mărită domnișoara Taylor. Pierderea domnișoarei

Taylor o îndureră mai întâi. În ziua nunții îndrăgitei sale prietene, Emma căzu pentru prima dată pe gânduri, abătută. După ce nunta se sfârși și invitații plecară, ea și tatăl ei rămaseră să ia cina împreună, fără speranța că altă persoană avea să le învelească orele lungi ale serii. Tatăl ei merse la culcare după cină, ca de obicei, iar ea rămase de una singură să se gândească la ceea ce pierduse.

Evenimentul promitea să-i aducă numai fericire prietenei sale. Domnul Weston era un bărbat cu un caracter excepțional, cu destulă avere, de o vârstă potrivită și cu maniere încântătoare; și avea o oarecare satisfacție gândindu-se cu ce prietenie generoasă își dorise și încurajase căsătoria celor doi, uitând cu desăvârșire de sine, însă eforturile i se întorceau acum împotriva. Lipsa domnișoarei Taylor avea să fie resimțită zi de zi. Își amintea bunătatea ei de altădată – bunătatea și afecțiunea din ultimii șaisprezece ani –, cum o învățase și cum se jucase cu ea de când avea cinci ani, cum se folosise de tot ce-i stătea în putință să se apropie de ea și să o distreze când era sănătoasă și cum o îngrijea până se vindeca de diversele suferințe ale copilăriei. Îi era

nespus de îndatorată pentru toate acestea; însă legătura lor din ultimii șapte ani, faptul că erau pe picior de egalitate și lipsa totală de reținere după căsătoria Isabellei, dat fiind că rămăseseră singure, era pentru ea o amintire și mai dragă, și mai duioasă. Îi fusese o prietenă și o tovarășă așa cum puțini oameni aveau: inteligentă, cultă, practică, blândă, cunoștea toate treburile familiei, preocupându-se de toate grijile ei, dar mai ales de Emma, de fiecare plăcere și fiecare plan al ei – o femeie căreia putea să-i împărtășească orice gând în trecea prin cap și care o iubea atât de mult, încât nu-i putea găsi niciodată vreo vină.

Cum avea să îndure asemenea schimbare? Era adevărat că prietena ei nu pleca decât la aproape un kilometru de ei, dar Emma știa prea bine că diferența dintre doamna Weston, la doar un kilometru distanță, și domnișoara Taylor din casa lor avea să fie mare, și cu toate avantajele situației și ale caracterului ei, acum o păștea pericolul de a suporta singurătatea spirituală. Își iubea nespus tatăl, dar el nu putea să o întovărășească. Nu îi putea fi partener de discuție, fie ea rațională sau glumeață.

Neplăcerea dată de diferența de vârstă dintre ei (domnul Woodhouse nu se căsătorise de timpuriu) era mult sporită de constituția și tabieturile lui. Fiind toată viața un ipohondru, fără să-și exerseze mintea și trupul, era un bărbat mult mai vârstnic în apucături decât ca vârstă. Cu toate că îl îndrăgea toată lumea pentru inima sa prietenoasă și atitudinea amabilă, darurile personalității sale nu-l recomandau câtuși de puțin.

Sora ei, care se îndepărtase doar puțin în urma căsătoriei, mutându-se la Londra, la distanță de doar douăzeci și șase de kilometri, era totuși prea departe pentru a o vedea zilnic, așa că trebuia să îndure multe nopți lungi de octombrie și noiembrie la Hartfield, până la Crăciun, când Isabella și soțul ei aveau să vină din nou în vizită cu tot cu copilașii lor, umplând casa și oferindu-i din nou o companie plăcută.

Highbury, satul mare și populat aproape cât un oraș, de care Hartfield aparținea în ciuda peluzei separate, a arbuștilor și a numelui, nu îi oferea pe nimeni pe măsura ei. Familia Woodhouse era cea mai de seamă de pe aici. Toți îi priveau cu admirație. Avea multe cunoștințe în sat, căci tatăl ei era politician cu

LIBRIS | We know books

toată lumea, dar pe niciuna n-ar fi acceptat-o în locul domnișoarei Taylor nici măcar pentru o jumătate de zi. Era o schimbare dezo-lantă, iar Emmei nu-i rămase decât să suspine și să tânjească după lucruri imposibile, până se trezi tatăl ei și fu nevoită să se înveselească. Starea lui de spirit avea nevoie de încurajări. Era o persoană nevricoasă, ușor de mâhnit, îi îndrăgea pe toți aceia cu care era obișnuit și detesta să se despartă de ei; detesta schimbările de orice fel. Căsătoria, ca sămânță a schimbării, era mereu neplăcută, și nu se împăcase mai deloc cu măritișul propriei fiice, nici nu putea să vorbească despre ea altfel decât cu compătimire, deși fusese într-un tot o căsnicie plină de afecțiune, iar acum era forțat să se despartă și de domnișoara Taylor. Din pricina egoismului său blajin și a neputinței de a presupune că alții ar putea avea o părere diferită de a lui, tindea să creadă că domnișoara Taylor făcuse un lucru la fel de trist pentru ea însăși ca și pentru ei și că ar fi fost mult mai fericită dacă și-ar fi petrecut tot restul zilelor la Hartfield. Emma zâmbi și vorbi cât de veselă era în stare să fie, ca să-i alunge asemenea gânduri, dar, când veni ora ceaiului,

domnului Woodhouse îi fu imposibil să nu zică exact ce pusese și la cină:

– Biata domnișoară Taylor! Mi-aș dori să mai fie aici. Ce păcat că domnul Weston s-a gândit la ea!

– Nu pot fi de acord cu dumneata, tată, știu că nu pot. Domnul Weston este un om atât de jovial, de plăcut și de desăvârșit, încât merită pe deplin o soție bună. Și doar n-ai fi vrut ca domnișoara Taylor să rămână cu noi pe vecie și să-mi suporte mie toanele, când ar putea fi la casa ei?

– Casa ei! Dar care-i avantajul de a fi la casa ei? Casa asta e de trei ori mai mare. Iar tu nu ai niciodată toane, draga mea.

– O să mergem deseori în vizită la ei, iar ei vor veni să ne vadă! Ne vom vedea tot timpul! Trebuie să începem noi; trebuie să mergem și să le facem o vizită după nuntă, foarte curând.

– Dragă mea, cum să ajung eu până acolo? Randalls e tare departe. N-aș putea să merg atât pe jos.

– Nu, tată, nu s-a gândit nimeni că o să mergi pe jos. Trebuie să mergem cu trăsură, bineînțeles.

— Trăsura! Dar James n-o să vrea să înhamă cai pentru un drum atât de scurt. Și unde o să stea bieții cai cât ne facem noi vizita?

— Vor sta în grajdul domnului Weston, tată. Știi că am stabilit deja toate aceste lucruri. Am discutat cu domnul Weston aseară. Cât despre James, poți fi sigur că o să-i placă să meargă oricând la Randalls, pentru că fiica lui e servitoare la ei. Mă îndoiesc doar că o să ne mai ducă vreodată în altă parte. Dumnezeu ești vinovat pentru asta, tată. Tu i-ai obținut lui Hannah slujba aceea bună. Nimeni nu s-a gândit la Hannah până nu ai pomenit dumneata de ea — James îți este atât de recunoscător!

— Sunt tare bucuros că m-am gândit la ea. A fost o treabă foarte norocoasă, fiindcă n-aș fi vrut ca James să se fi simțit nedreptățit în vreun fel. De altfel, sunt convins că ea va fi o servitoare foarte bună: e politicoasă și vorbește frumos; am o părere foarte bună despre ea. De câte ori o văd, mereu face o reverență și mă întrebă într-un mod foarte plăcut cum o mai duc; și când o chemi aici, la cusut, observ că întoarce întotdeauna cheia în ușă așa cum trebuie și nu o trănțește niciodată. Sunt sigură că va fi o

servitoare grozavă și îi va face bine sărmanei domnișoare Taylor să aibă aproape pe cineva familiar. Știi, de câte ori se va duce James să-și vadă fata, va afla vești despre noi. El îi poate spune ce mai facem.

Emma nu-și precupeți eforturile ca să îndrume ideile în direcția aceasta veselă și spera, cu ajutorul jocului de table, ca tatăl ei să suporte seara mai ușor, iar ea să nu fie împresurată de alte regrete în afară de ale ei înseși. Masa de table fu pregătită; însă imediat după aceea intră un musafir care o făcu inutilă.

Domnul Knightley, un bărbat inteligent, de vreo treizeci și șapte sau treizeci și opt de ani, nu era doar un prieten foarte vechi și apropiat al familiei, ci și legat într-un mod aparte de ei, căci era fratele mai mare al soțului Isabellei. Locuia cam la un kilometru și jumătate de Highbury, îi vizita deseori și era întotdeauna bine primit, iar de această dată mai bine chiar decât de obicei, căci venea direct de la rudele lor comune de la Londra. Se întorsese și luase cina târziu, după ce fusese plecat întreaga zi, iar acum venise la Hartfield să le spună că totul era în regulă în Brunswick Square. Era o împrejurare fericită și îl binedispuse pe domnul

URDIS | We know
 Woodhouse o vreme. Domnul Knightley avea

o atitudine veselă, care îi făcea bine întotdeauna; iar numeroasele lui întrebări despre „biata Isabella“ și copiii ei primiră răspunsuri cât se poate de satisfăcătoare. Când totul se termină, domnul Woodhouse remarcă plin de recunoștință:

– Este foarte amabil din partea dumitale, domnule Knightley, să vii atât de târziu să ne vizitezi. Mă tem că ai avut parte de o plimbare ceva de speriat.

– Nicidecum, domnule! Este o seară frumoasă, cu lună, și atât de caldă, încât trebuie să mă retrag de lângă focul acesta strașnic.

– Dar cu siguranță e mare umezeală și mult noroi pe jos. Sper să nu te pască o răceală.

– Ce noroi, domnule?! Priviți la pantofii mei! Niciun strop!

– Ei bine, asta e foarte de mirare, căci a plouat tare mult pe aici! A plouat îngrozitor de tare timp de o jumătate de oră, cât am luat noi micul dejun. Am vrut să le spun să amâne nunta.

– Că tot veni vorba, nu v-am urat toate cele bune. Deși știam foarte bine cât de fericiți trebuie să fiți amândoi, nu m-am grăbit deloc

să vă felicit, dar sper că totul a mers cât se putea de bine. Cum v-a fost? Cine a plâns cel mai mult?

– Ah! Sărmana domnișoară Taylor! Ce poveste tristă!

– Bietul domn și biata domnișoară Woodhouse, mai degrabă, dar eu n-aș zice deloc „sărmana domnișoară Taylor“. Vă respect foarte mult pe dumneavoastră și pe Emma, dar când vine vorba de-a fi dependent sau independent... În orice caz, trebuie să fie mai bine să faci pe placul unui singur om în loc de doi.

– Mai ales când unul dintre cei doi este o ființă atât de capricioasă și de dificilă! spuse Emma în glumă. La asta te gândești, știu eu, și asta ai spune cu siguranță dacă n-ar fi tata aici.

– Într-adevăr, cred că așa e, draga mea, zise domnul Woodhouse oftând. Mă tem că uneori sunt capricios și dificil.

– Dragul meu tată! Doar nu crezi că mă refeream la dumneata sau că domnul Knightley vorbea despre dumneata. Ce idee groaznică! O, nu! Despre mine vorbeam. Domnului Knightley îi place să-mi găsească astfel cusururi, știi doar că glumește, nu-i decât o glumă. Mereu ne spunem unul altuia orice ne trece prin cap.